

den, at, saaledes som Loven er udgaaet fra Afstemningen ved 2den Behandling, maa det antages, at Forrentningen først skulde begynde fra den 11te Juni 1851 eller et halvt Aar efter den Tid, da Skatteforøgelsen indtræder, og Udvalgets Majoritets Forslag vil altsaa medføre en forøget Udgift for Statskassen vel omtrent af et Beløb mellem 20 og 30,000 Rbd., som, hvis dets Forslag skulde blive vedtaget, først vil blive en Følge af Afstemningen ved 3die Behandling. Men i et saadant Forslag til en Forøgelse af Bederlagssummen, saaledes som den engang er bleven bestemt ved 2den Behandling, har Udvalgets Mindretal ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at deeltage.

Finantsministeren: Jeg skal, hvad dette Forslag angaaer, slutte mig til den Betragtning, der er gjort gjældende af Udvalgets Majoritet, som har stillet Forslaget, og jeg finder en Opfordring dertil, ikke blot som en Følge af den hele Stilling, som Ministeriet engang har bestemt sig til at indtage i denne Sag. Og med Hensyn til de Billigheds Grunde, som af den ærede Ordfører ere fremhævede, maa ogsaa den Betragtning lede mig dertil, at Statskassen bliver bedre faren efter den Afstemning, som her har fundet Sted ved den anden og tredie Behandling af denne Sag, end efter Udkastet, ligesom ogsaa paa den anden Side derved, at, da de, hvem det var tilstøttet at give Bederlaget faae en saameget ringere Erstatning end oprindeligt var paataant, saa synes Billighed ogsaa at tale for, at lade Renten af Bederlagsobligationerne lyde fra samme Tid, da Skattefriheden træder i Kraft, nemlig fra Begyndelsen af 1851. Den ubetydelige For-

skjel at lade Renten erlægges fra 11te December 1850, istedetfor at Skatteforøgelsen først regnes fra 1ste Januar 1851 bør vistnok ikke komme i Betragtning. Og jeg troer derfor, at man med Grund kan sige, at man, naar man følger Udvalgets Forslag, vil bevirke at baade Skatteforøgelsen og Bederlagets Erleggelse træde i Kraft fra samme Tid af. Forøvrigt turde jeg maaskee tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der i § 5, sidste Passus, maaskee af det høitærede Thing kunde vedtages en lille Tilføining som en Redactionsforandring. Det er nemlig klart, at Meningen er den, at de Obligationer, som gives til Bederlag, ikke skulde være amortisable og ikke skulde være opsigelige fra Creditors Side. Jeg finder, at dette saa klart fremgaaer af Forhandlingerne, at naar Obligationerne i sin Tid udstedes, vil jeg, hvis det falder i min Lod at underskrive dem, aldrig tage i Betænkning at optage i Obligationen, at de ere uopsigelige fra Creditors Side. Men dette staaer imidlertid intet Sted udtrykkeligt udtalt i Loven, og det vilde derfor maaskee være henstømsomt, om man vilde føie de Ord til „fra Creditors Side uopsigelige Obligationer“, saaledes at der kom til at staae „disse fra Creditors Side uopsigelige Obligationer“. Jeg maabeklage, at jeg ligesaalidt som Udvalget ikke tidligere er bleven opmærksom herpaa, og derfor har forsømt i rette Tid at stille et Ændringsforslag. Men jeg maa tillade mig at henstille til den høitagtede Formand, om det ikke ifølge Sagens hele Behandling maatte kunne betragtes, som en blot Redactionsforandring.